

Arrest

nr. 161 984 van 12 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 8 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 februari 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zonder voorwerp wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Armeense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 5 maart 1964.

Bij arrest van 22 november 2002 met nummer 112.811 verwerpt de Raad van State het beroep tegen de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring van 22 oktober 1999.

Op 13 januari 2003 dient de verzoekende partij een naturalisatieaanvraag in.

Op 24 december 2003 wordt de verzoekende partij veroordeeld bij vonnis met nummer 1766 door de correctionele rechtbank te Kortrijk tot een gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel van 5 jaar behalve 18 maanden effectief met onmiddellijke aanhouding.

Op 23 juni 2004 neemt de minister van Binnenlandse Zaken een ministerieel besluit tot terugwijzing in hoofde van de verzoekende partij. Deze beslissing wordt op 1 juli 2004 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Op 7 juli 2004 dient de verzoekende partij een verzoek tot herziening in tegen het ministerieel besluit tot terugwijzing van 23 juni 2004.

Op 24 november 2004 geeft de Commissie van advies voor vreemdelingen een negatief advies met betrekking tot het verzoek tot herziening.

Op 24 februari 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot verwerping van een verzoek tot herziening. Deze beslissing wordt op 2 maart 2005 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Op 18 oktober 2005 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot inschrijving in het vreemdelingenregister in toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Bij arrest van 16 mei 2006 met nummer 158.723 stelt de Raad van State de afstand van geding vast van het beroep tegen de beslissing van onontvankelijkheid van de aanvraag om verblijfsmachtiging van 10 oktober 2001.

Op 25 september 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing om de aanvraag van 18 oktober 2005 onontvankelijk te verklaren. Deze beslissing wordt op 24 oktober 2007 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Op 22 oktober 2007 neemt de burgemeester van Menen de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen. Deze beslissing wordt op 24 oktober 2007 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Op 14 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot inschrijving in het vreemdelingenregister in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 28 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing om de aanvraag van 14 december 2009 zonder voorwerp te verklaren. Dit is de bestreden beslissing die op 8 maart 2013 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

"M.(...), S.(...) (...)

nationaliteit: Armenië

geboren te Erevan op 05.03.1964 (alias: geboren te Chacsh Match op 03.05.1966)

adres: (...)

Naar aanleiding van de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, ingediend op datum van 14.12.2009 door (de advocaat van) betrokkene/n, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek zonder voorwerp is geworden.

Reden:

Tegen de betrokkene, de heer M.(...) S.(...) is een ministerieel besluit tot terugwijzing uitgevaardigd sinds 23.06.2004 waarbij hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten en verboden het opnieuw te betreden gedurende tien jaar. Dit ministerieel besluit werd noch opgeschort, noch ingetrokken. Daar dit verbod van kracht is tot 22.06.2014, heeft de betrokkene niet het recht zich op het

Belgische grondgebied te bevinden en maakt hij zich door zijn aanwezigheid schuldig aan banbreuk. Zo heeft de Raad van State vastgesteld dat: « daaruit volgt [uit de artikelen 26 en 46bis van de wet] (...) dat de terugwijzing en de uitzetting, anders dan de terugdrijving en het bevel om het grondgebied te verlaten die onmiddellijke maatregelen zijn, veiligheidsmaatregelen zijn die voor de toekomst de binnenkomst; het verblijf en de vestiging verbieden, tenzij het besluit wordt opgeschort of ingetrokken of een termijn van tien jaar is verlopen; dat het feit van het Belgische grondgebied verbannen te zijn gedurende tien jaar (...) dus een beletsel vormt voor de administratie om tot het verblijf of tot de vestiging te machtigen; dat immers de wetgever uitdrukkelijk heeft bepaald dat het besluit zou moeten worden opgeschort of ingetrokken opdat de verbodsmaatregel vervalt en dat de administratie geen verblijf of vestiging kan toekennen zolang deze maatregel niet is opgeheven. » (RvS, 09-03-2012, nr. 218.401). «

Op 25 juli 2013 dient de verzoekende partij een regularisatieverzoek in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in.

Op 10 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing om de aanvraag van 25 juli 2013 zonder voorwerp te verklaren.

Op 22 juli 2014 dient de verzoekende partij een regularisatieverzoek in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in.

Op 7 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing om de aanvraag van 22 juli 2014 onontvankelijk te verklaren.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De Raad stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van huidig beroep vast bij gebreke aan het vereiste wettelijke belang

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. *Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413*).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

De Raad stelt vast dat op 23 juni 2004 een ministerieel besluit tot terugwijzing ten aanzien van de verzoekende partij werd genomen. Op 7 juli 2004 diende de verzoekende partij een verzoek tot herziening in. Op 24 november 2004 adviseerde de Commissie van advies voor vreemdelingen dat het verzoek ongegrond voorkwam. Bij beslissing van 24 februari 2005 werd het verzoek tot herziening verworpen.

Artikel 26 van de Vreemdelingenwet bepaalt met betrekking tot het ministerieel besluit tot terugwijzing: *“De terugwijzings- of uitzettingsbesluiten leggen verbod op gedurende tien jaar het Rijk binnen te komen, tenzij ze opgeschort of ingetrokken worden.”*

Uit de voornoemde bepaling volgt dus dat de verzoekende partij de toegang tot het grondgebied is verboden, waardoor ook het verblijf op het grondgebied van het Rijk wordt verboden. Nu artikel 26 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat het ministerieel besluit tot terugwijzing gedurende zijn geldingsduur een verbod behelst om op het grondgebied binnen te komen, dient te worden besloten dat aan de vreemdeling die valt onder een geldend ministerieel besluit geen verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de voormelde wet kan worden toegekend tot op het ogenblik dat de duur van het

ministerieel besluit tot terugwijzing is verlopen of tot aan een eventuele schorsing, vernietiging of intrekking ervan.

In voorliggend geval werd op 23 juni 2004 een ministerieel besluit tot terugwijzing ten aanzien van de verzoekende partij genomen. Op 7 juli 2004 diende de verzoekende partij een verzoek tot herziening in. Op 24 november 2004 adviseerde de Commissie van advies voor vreemdelingen dat het verzoek ongegrond voorkwam. Bij beslissing van 24 februari 2005 werd het verzoek tot herziening verworpen. Tegen voormelde beslissing diende de verzoekende partij geen beroep in bij de Raad van State. Het ministerieel besluit tot terugwijzing van 23 juni 2004 was aldus definitief op het moment dat de huidige bestreden beslissing werd genomen en het beroep werd ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De verzoekende partij kan geen rechtsmiddel meer aanwenden tegen het ministerieel besluit tot terugwijzing. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt verder niet dat dit ministerieel besluit tot terugwijzing door het bevoegde bestuur was opgeschort of ingetrokken op het moment dat de verzoekende partij het beroep tegen de thans bestreden beslissing bij de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen heeft ingediend.

Het blijkt dan ook dat de verzoekende partij op het ogenblik dat zij het onderhavige beroep indiende onder de gelding viel van een ministerieel besluit tot terugwijzing dat door de Raad van State niet is vernietigd of geschorst en waarvan ook niet blijkt dat het door het bevoegde bestuur is ingetrokken, opgeschort of opgeheven.

Nu de gelding van het aan de verzoekende partij betekende ministerieel besluit tot terugwijzing verhinderde dat haar een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet wordt toegekend, had de verzoekende partij bij het indienen van haar beroep tegen de thans bestreden beslissing, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard, geen belang daar een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onverenigbaar was met het ministerieel besluit tot terugwijzing.

De verzoekende partij had op het ogenblik van het instellen van het beroep geen belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing. Het belang bij de vernietiging van het bestreden beslissing moet bestaan op het ogenblik van het instellen van het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en kan derhalve niet hangende het geding worden verworven (RvS 28 juni 2006, nr. 160.651). Bijgevolg heeft de omstandigheid dat op het ogenblik van het sluiten der debatten de geldingsduur van het ministerieel besluit van 23 juni 2004 is verstreken, niet tot gevolg dat de verzoekende partij daardoor het vereiste belang bij het beroep verwerft. Daarenboven heeft de verzoekende partij op 22 juli 2014 een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet ingediend. Op 7 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 22 juli 2014 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, zodat reeds een onderzoek werd gevoerd naar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet op grond van een recentere ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf. Bijgevolg werden de meest recente buitengewone omstandigheden van de verzoekende partij onderzocht.

Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet de verzoekende partij daarover een standpunt innemen en haar belang aantonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810; RvV (AV) 12 december 2014, nr. 135.040). Wanneer er twijfel rijst omtrent haar belang, komt het dan ook de verzoekende partij toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang heeft bij de nietigverklaring (cf. RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

Ter terechtzitting werd deze kwestie aan een tegensprekelijk debat onderworpen. De advocaat van de verzoekende partij stelt zich voor wat betreft het vervolgen van huidige procedure te gedragen naar de wijsheid van de Raad en in ondergeschikte orde te volharden.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met dit betoog, waarin zij met betrekking tot het belang stelt zich te gedragen naar de wijsheid en in ondergeschikt verband te volharden in de middelen, in het geheel geen nuttige gegevens ter beoordeling aanvoert die kunnen aantonen zij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang had bij het indienen van het beroep (cf. RvS 7 januari 2015, nr. 229.752). Dit volstaat reeds om het beroep te verwerpen .

Bij gebrek aan enige concrete toelichting kan de Raad in de gegeven omstandigheden bijgevolg enkel vaststellen dat de verzoekende partij geen blijk geeft van het rechtens vereiste belang (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810). De Raad benadrukt dat het belang bij de vernietiging van het bestreden beslissing moet bestaan op het ogenblik van het instellen van het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en dat het derhalve niet hangende het geding kan worden verworven (RvS 28 juni 2006, nr. 160.651).

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS